

LA BANDERA REGIONAL

SETMANARI TRADICIONALISTA

ADMINISTRACIÓ:

Carrer d'Aragó, 252, pral. 2.na

Despatx: de 10 à 12 y de 3 à 6

SUSCRIPCIÓ:

Un any. . . . 6 Ptas. — Mitj any. . . . 3 Ptas.

Número solt, 10 céntims

Tip. Lit. Fiol y C.^a - Pasatge S. Joseph

Els mal contents

—Don Angel! Es un botarate!
 —¿Por qué?
 —¡Hombre! No encontrar este año una mala cinta separatista...!

AVIS

Supliquém á nostres subscriptors que no estiguin al corrent de pago, s'hi posin com més aviat millor.

Hem tingut l'atenció de no demanar may res, desde que surt á llum el nostre periódich. Però ara ens sembla que és hora de que's correspongui al nostre desinterés. Demanar lo vençut, és cosa justa.

Fem present, pera facilitar el pago, que admetém sellos de correu de 15, 10 y 5 céntims.

CRÓNICA

L'ANIVERSARI

Als liberals espanyols els roda per la *carbassa* un projecte espatarrant, una idea felís, magna, sublim, per commemorar tal com nostre temps reclama, aquella Revolució, immortal gloria d'Espanya. Diversitat de parers ténen la cosa encalmada y el projecte espatarrant no el comuniquen, per ara. Jo deploro, la vritat, aquesta notoria falta de cohesió entre uns elements que tant han fet per la patria. Ténen la festa al damunt, festa de tanta importància com la commemoració de la *Gloriosa*, y encara s'entreténen discutint ab qué ompliran el programa que tants millons d'espanyols espèren ab vives ansies per saber quelcom del brill de festa tant senyalada. Uns vólen commemorar l'època de la gatzara ab un ápat suculent, una *cena democrática*, hont ab un duro rodó s'omplin l'estómach de lastre, munió de plats escullits, hont hi hagi, pro ab abundància desde'l pollastre ab arrós fins al bacallá á la llauna. Aquests ténen molt partit; pró... ¡com que'l diastre den Maura governa ja fa tant temps, les nómines son tant altes y els estalvis agotats... resulta que un s'entusiasma devant del projecte aquest pró després ve la butxaca y li diu:—Calma, Titó; ¿tibéris? ¡No pas per ara!... Guarda'l duro si no és fals; que aquesta Quaresma és llarga y t'espèren més badalls que grans d'arrós ab pollastre.— Els joves intelctuals, llegitims fills... dels seus pares, els actuals mantenedors del foch d'aquelles hassanyes, com que'ls toca d'obsequiar á novias, mamás y d'altres y d'armilla van justets y no els convénen disbauxes, han pensat organisar una *Sesión literária*, qu'és cosa que vesteix molt y de pas... no costa cara.

Tres poesíes, un discurs, ballaruga acabat l'acte y... ¡ni un enterro civil és de tanta ressonancia!... ¡Qué tristes les dissencions en un camp de tanta ufana!... Jo els ho asseguro, eternit devant de tanta desgracia, també he volgut projectar quelcóm per aquell programa, Del meu cervell no ha sortit res més que una *cavalcada*, qu' exposaré per si algú la considera acceptable: Al matí del vintinou d'aquest mes, sorolls de llauna anunciarán que surt de la *Piazza de la Cebada*, (parlo de la Vila y Cort que aixís te més importancia.) Al devant una bandera de color de xacolata ab un lletrero que diga: *Grandes fiestas de la gana*. Darrera una olla de grills col-lossal y ben tapada, hont ab lletres d'un vert clá ab filets grochs combinades, digan: *Bloque liberal*, *el terror dels pans de barra*. Darrera l'olla de grills una guardia miliciana que porta, en lloch de fusells, forquilles ben refiledes. Segueix un gran orfeó de cessants, que sovint canten cóples dels goigs de Sant Prim y el vals ¡*Que la passem magre!*! Ara vé un altre pendó que'l passeja una *serrana* ab un lletrero que diu: *¡Llongets per la democrácia!*. Darrera d'aquests pendóns un aixam de gent tronada que enrotlla un carro triomfal tot guarnit de pastanagues, ab una inscripció que diu: *Trust de la prensa esquerdada*. *Se aceptan bonos de arroz, sigrones, vino y patatas*. Darrera d'aixó, la murga més afamada d'Espanya, tot tocant l'*Himne d'en Riego* ab molta finura y trassa. En Moret hi toca el bombo; en Canalejas la flauta; en Weyler, el cornet; en Romanones, la gralla; en Montero, el violón y el trampa més gros és l'Alvarez. Y ara, prou. Si algún tranquil recull l'idea exposada, y les patums lliberals la inclouen en el programa, ja póden dar per segur l'èxit de més ressonancia, y anirém cap á Madrid tots els bromistes d'Espanya y... ab respecte aplaudirém el pas de la cavalcada.

PAU GARROFA

D'actualitat

Un quènto vell, apedassat de nou

Veusaquí que una vegada hi havia en un bosch de pins gran, molt gran, y dins d'ell un pí alt, molt alt, y dins del pí unes cigales (tres, si no recordém malament) que arrapades als nuosos tronchs y rebent els raigs d'un sol que estabellava, passaven tot el sant istiu xerrotejant ab xerrameca inaguantable.

Contrastant ab aquella vida de ganduleria, al bell peu del pí, palau de les cigales, hi havia un formiguer de mils formigues, qual industriosa ac-

tivitat treya de pollaguera á les xerraires vehines, encara que aquestes fessin veure que ni sisquiera se'n adonaven que ni sisquiera se'n adonaven que existís. ¡Y quin bé de Deu de blat y altres grans havien lograt acumular, ab paciencia de formigueta, aquelles bestioles! Tant ne reuniren, que alló era l'enveja dels formiguers del voltant.

Mes ja diu el ditxo que no hi há bé que duri cent anys, y aixís fou, ja que ab les primeres fresques de la tardor, se presentá á les pobres cigales l'horrible perspectiva d'un hivern sense poguer menjar, y devant d'un quadro aixís, tingueren conciliábul y acordaren les tres (que com les filles d'Elena, cap d'elles era *buena*) de cercar un medi pera ensarronar á les treballadores formigues.

—¡Ep, tu!—desde'l cim del pí y treient el caparró deya la més petita de les cigales, á la regina de les formigues—¿saps qué's diu pel vehinat? Donchs se diu que esteu cansades ja d'aquesta vida de treball, de terrejar, no aixecant may els ulls de terra pera veure aquell sol que'ns posa á nosaltres tan alegres y'ns fa cantar sempre; en una paraula, que envejéu la nostra vida de descans, d'enlairament, de domini del paissatge, la sanitosa vida de resinoses olors, de salut, d'alegria; y que no sabéu com ferho pera ajuntarvos á nosaltres. Si tals remors fóssin verídiques, no estéu per nosaltres: sempre seréu ben rebudes en aquestes enlairades regións.

Aixís digué, y casi no havia acabat, quan una rialla general acullí ses últimes paraules, y adelantantse la regina de les formigues, replicá:

—¿Y qué hi anirém á cercar nosaltres ab tal unió? No'ns enlluerna el no fer res, ni un poder de vanitat, ni un enlairament fals, ni unes diversions que no omplan. ¿Y'ls vostres graners ahont son? ¿Ah, no'n teniu? Donchs aixís digueu que sols volfau nostra companyia pera treure la fam que os empaita. ¡Anéu cantant, y passeu en dolsos cants l'hivernada!

Al sentir la contesta, diu que les tres cigales van reventar de ràbia.

A mi'm sembla que si'ls del «Heraldo de Madrid» haguessin recordat aquest quènto, es podrian haver estalviat les puerils invencions de aquestos últims dies...

SECH

De colaboración

Eso, ya es distinto

A mi artículo «Parangón inadmisibile», al que dió favorable acogida en sus columnas LA BANDERA REGIONAL en su número de 1.º de Agosto último, contesta el P. Miguel de Esplugas en una nota inserta en la página 458 de la Revista de Estudios Franciscanos correspondiente al mes de Agosto pasado; y algun párrafo del artículo «La verdadera Roma—Libertad santa de pensar», inserto en el mismo número de la Revista, viene á ser también réplica ó contestación á mi artículo, apesar del propósito que el P. Esplugas manifiesta de dejar incontestado mi artículo por la razón de no estampar mi nombre al pié del mismo. Asombrado quedo del asombro del P. Esplugas, y no acierto á comprender por qué muestra tanto empeño en querer saber el nombre del autor de estas líneas.

El P. Manuel de Cuevas, también capuchino, en un artículo muy edificante sobre el doctor Sardá y Salvany y su labor apologética inserto

también en la Revista de Estudios Franciscanos correspondiente al mes de Julio de este año, crítica la táctica que el doctor Sardá condensa en estas palabras: «que en las lides por la fé hay que apuntar al guerrillero y no al fusil, y aun al corazón del guerrillero si es posible.» ¿Es que el P. Esplugas quiere seguir esa táctica, que tanto empeño muestra por saber quién es el guerrillero? ¿Es que quiere apuntar al corazón de este pobre guerrillero y no al fusil?

Nunca pretendí yo entablar polémica con el P. Esplugas. Solo me propuse rectificar algunos de los conceptos por él vertidos, oponiendo concepto á concepto, razón á razón, argumento á argumento sin intención de hacer variar de criterio al P. Esplugas, á quién creo tan firme en sus opiniones como yo en las mías, que son muy humildes. Si alguna palabra le pareció molesta al P. Miguel, téngala por no escrita, por Dios. Todas iban dirigidas al fusil, no al guerrillero, á quien respeto; de igual suerte que el P. Cuervas, al calificar de *manoseado*, *infeliz* y de *composición huera y chabacana* al himno «Firme la voz,» no pretendía herir á su virtuosísimo autor, sino solamente criticar un himno que han cantado dos generaciones de creyentes españoles, himno meramente religioso, manifestación entusiasta, grito de adhesión filial al Pontificado cuyas notas de seguro habrán sido muy gratas al oído de la verdadera Roma y agradables á Dios Nuestro Señor, que juzga las palabras segun la intención que las acompaña...

Con mucha satisfacción he visto en la nota á que anteriormente me he referido, que los cargos dirigidos á los católicos españoles no los formula contra *todos*, sino contra *ciertos* católicos españoles. Si así se hubiera expresado el P. Esplugas en su primer artículo sobre «La verdadera Roma», no hubiera visto la luz mi artículo «Parangón inadmisibile»; pero las frases del P. Esplugas que motivaron mi réplica envuelven un concepto general, no particular. Lo malo ó defectuoso del catolicismo español, á juzgar por las palabras que empleó el P. Esplugas, no está en los menos, sino que está en los más; no es la excepción sino la regla general; no comprende á *ciertos*—como dice en la nota—sino á casi todos: á la política general de los católicos españoles. Véanse, sinó, sus frases tomadas á la letra de su primer artículo:

«Peró es que además los católicos de aquí son españoles; y entre los católicos españoles y la verdadera Roma hay diferencias harto notables aun que *accidentales*. Y la mayor consiste en que nosotros hace años, muchísimos años, tres ó cuatro siglos, que solo conocemos una táctica, un procedimiento muy castizo, muy genuinamente español, que consiste en alborotar y perder.»

Al final del mismo párrafo repite: «apenas conocemos otra táctica que la de alborotar y perder.»

Como se ve, tan en términos generales habla, que se incluye á sí mismo, ya que habla en primera persona. Lo que no es óbice para que al final del artículo haga una excepción, mostrándose «profundamente complacido de encontrarse en absoluto acuerdo con el catolicismo de Roma (no faltaba más!) y en completo desacuerdo con muchas de las formas que reviste y con la mayoría de los procedimientos que emplea el típico y genuino catolicismo español.»

Digan con imparcialidad cuantos sepan leer si no es esto hablar en términos generales, y digan también si no hay manifiesta rectificación de concepto al afirmar en la nota que los cargos no los formulaba el P. Esplugas contra *todos* sino contra *ciertos* católicos españoles, de lo que no puedo menos de estar profundamente complacido; como lo estoy, también, apesar de sus imperfecciones que radican en lo humano, del catolicismo

español, sobre todo si lo comparo con el catolicismo francés y con el catolicismo italiano...

El gran Papa León XIII, con motivo de una peregrinación española á Roma el año 1895, al ver el forvoroso entusiasmo de los católicos españoles por el Vicario de Jesucristo en la tierra, exclamó: «Nunquam invens tanta fides in Israel.»

Y aquel Anciano venerable sentía desprenderse de sus ojos una lágrima al oír el huracán de voces entonando el *manoseado*, *infeliz*, *huero* y *chabacano* himno:

¡Firme la voz,
serena la mirada...

UN CATÓLICO ESPAÑOL

Les Campanyes de "LA BANDERA"

Ja fa divuit mesos que tú, simpática y aixerida BANDERA ens dones ratos alegres y améns, també doctrina sana y práctica.

Ningú duptará dels resultats boníssims obtinguts d'un quan temps, desde la teva predicació constant en tes columnes. Tu has procurat que 'ls nostres ideals penetressin en el cor del poble; tu has fet verdadera acció popular; tu has lograt que ta veu enardís als ja entusiastes y moguéss als indiferents. Si ta acció continúa, si vas seguint pel camí emprés; si vas infiltrant en el cor de tots, especialment en el de la classe obrera, l'ideal de nostres reivindicacions, la obra teva será abundant en fruits redemptors y sanitosos.

Hem de fer patria; y aquesta és una de les més bones qualitats de LA BANDERA. Aquest amor, aquest noble sentiment, ha sigut bellament cantat en aquestes planes pel nostre benèmerit Director. Aixó y l'activitat han sigut dues grans qualitats que han fet de LA BANDERA REGIONAL una de les publicacions carlines més aymades del poble carlí.

Si el seu digníssim Director m'ho permetés, aquí faria el seu retrato... però ja és prou conegut, com ho son ses brillantes campanyes de carácter religiós, polítich y social. LA BANDERA ha contribuít, ab sos escrits entusiástichs, al éxit de aquests brillantíssims Aplechs, comensant pel de Montserrat y acabant ab el darrerament celebrat. Ella ha excitat la assistència als mitins, dantne després ressenyes interessantes, atractives. Ella ha prés part en tot, ab constancia; laborant sempre, sempre ab activitat suma, sempre ab desinterés lloable...

Y fentse atractiva, y fentse interessanta, ha lograt LA BANDERA penetrar en llochs hont erem malehits y ultratjats. Ella ha desfet molts prejudicis agombolats sobre el nostre partit. Ella ha desfet llegendes que aquells indecents paperots titolats *Los Crímenes del Carlismo* havien llensat contra la Comunió tradicionalista.

Peró d'aquests paperots ja en parlaré extensament un altre dia.

Ara, després de malehir mil voltes al lliberalisme, doném mercés á LA BANDERA REGIONAL que tan bona feyna n'ha feta. Ajudémla en la seva obra de propaganda religiosa y tradicionalista, y fem que aquest ressorgiment sia fecond y durader fins á conseguir el triomf definitiu en bé de la Regió, de la Patria y del Rey.

SCHOLASTICUS VICENSIS

No siguém tous

«...qué cal esperarne en bé de Catalunya dels dos partits dinástichs?»

Si'l que ha escrit eixes paraules fos algun grip ó pagés, bé podriem dispensarli y deixar-lo per benéit; però ha sortit de la ploma d'un dels que més presumeix

dintre del blonch de la esquerra, y és un radical dels ferms. Lo que ha dit aquest *ateyu* no'n fa poch d'anys que ho sabém! no hi há ningú que ho ignori si és que té net el clatell. Mes com en el mon els tontos hi son en número inmens, perxó tan sovint se troben arréu homes ignocents y babaus qu'encara esperen quelcom d'aquestos governs, que ara son sota den Maura ó ara son sota en Moret. ¡Si tots dos al fi sostenen y apuntalen lo mateix! A n'els carlins no'ns enganyen els retórichs de paper; no'n fem cas de frases buydes; ja no hi creyém ab ungüents. Volém *cortar por lo sano*, qu'es un radical remey. No s'arregla aixó ab articles ni ab discursos solament: detrás d'aixó deu anarhi el *santo palo*. ¡Ja ho crech! Fa falta *un home* que pegui, que á tots jutgi ab un raser, que ab el fuet á la grapa á tots ens fassi anar drets; que'l gastar pólvora en salves, l'anar ab panyos calents ab tota la granujada és ben bé malgastá el temps. ¿Qué en treyém de les disputes si aquí, tothom discuteix? Tot se critica y mal parla però, al cap-de-avall ¿qué en trayém?

Siguém una volta prácticichs si á la pátria estimém, y demostremho ab les obres que som digníssims fills seus. ¡Espanyols! Prou xerrameca però... escolteume un moment: ¡Espanyols! Sabéu de sobres que allí á Venecia hi há un R... que'ns escoltará com pare aymant de tots els fills seus, y farà lo que ab justicia els espanyols demaném. Ell va jurarho á Basconia y ho jurá devant de Deu. Espanyols: Ben fort unimse y siguém tots soldats seus y allavors per tot Espanya tindréu lo que tant volém... ¿El ser carlí vos espanta...? Donchs si sufriu no us queixeu; que'l qui té mal y no busca per curarse un bon remey és més ruch que una sabata, ó és que ha perdut ben bé el seny.

XAROP DE MAGRANA

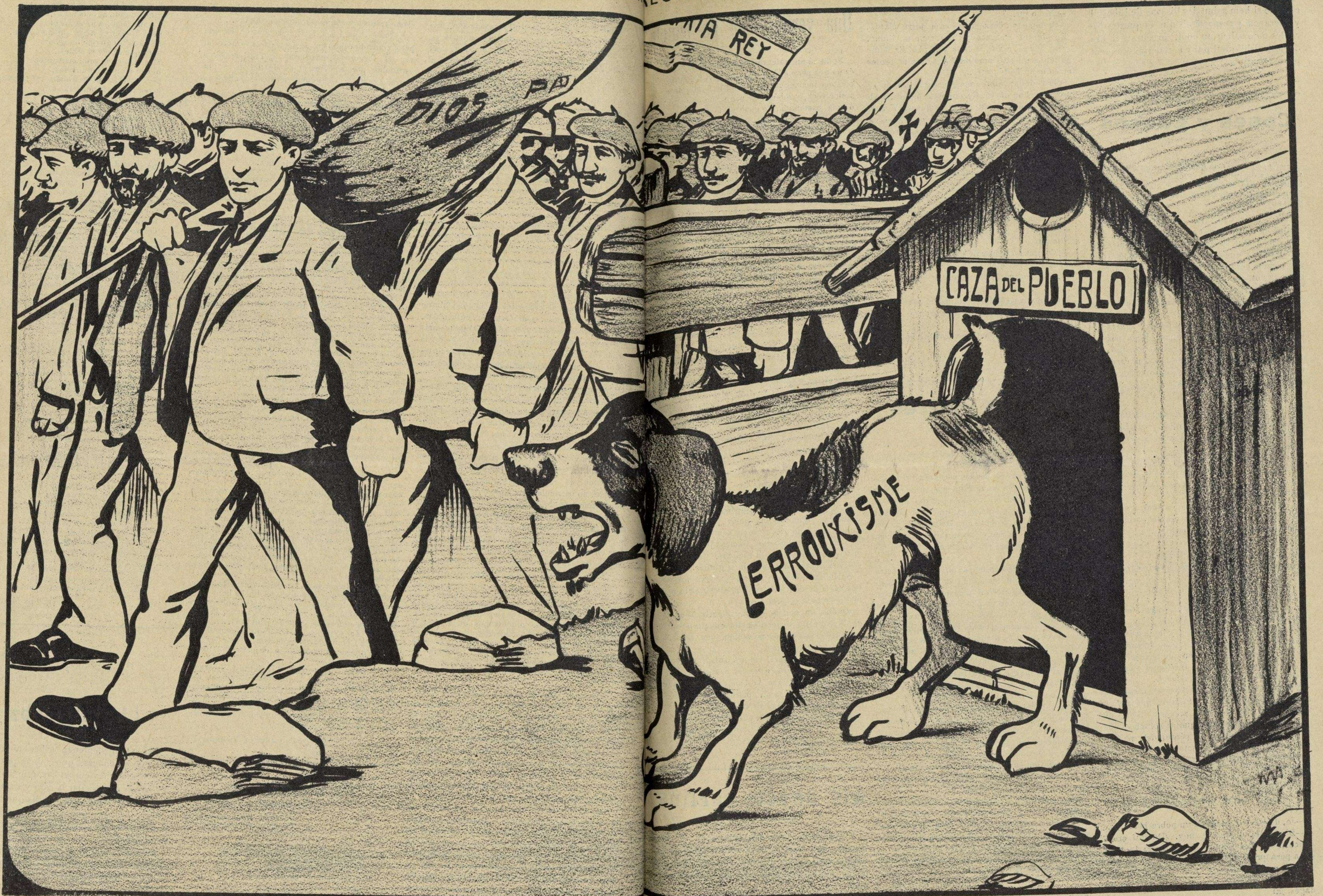
Polítiques

L'insult cobart

Desde temps, plouen sobre nosaltres insults y amenaces, que sabém prou d'hout surten. No n'haviem fet cas, que may n'hem fet de qui no gosa dar la cara y's satisfá buidant sobre'l paper tota la bilis que'l corseca. Ara'n fem cas, pró no'ns fan por. Y en fem perque les amenaces se concreten y's determinen.

No som amichs de matonismes, però rebutjarém decidits tota acció d'escomesa que s'intenti contra nosaltres.

Anirém previnguts y ab la má á la butxa.

ELS LLADRU D'UN "PETENÈ"

«¡Bub-bub-bub! ¡Bub-bub-bub!
fa un goçot tot plè de pusses.

«¡Bub-bub-bub! ¡Bub-bub bub!
¡No sap fer més que lladruchs!

ca. Que si hem sabut dar llibertat y tolerancia y respecte als qui d'aquestes paraules no'n saben un mot, procurarém ara demostralshi que'l puny no'l tenim solament pera senyantse.

REBEC

Coses y Cassos

I.

—«Se fá saber: que qualsevol que tinga duros *sevillanos* els porti á casa del Sr. Alcalde Constitucional, qui els durá á la ciutat de Lleyda pera canviarlos per altres llegítims del Govern del senyor Rey...»

II.

¿Qué ha dit ab aquest pregó?
¡Ay filla! Que la poca moneda que corra és *se...villana*; y que si tens algun reconet, és á dir una pometa per la sed, fés l'ull viu, sinó després, tal volta després...

—¡Ay els regrandíssims...!

—Qué hi vols fer si els Governos, ara, son aixis, *se...villanos*!

Y en tot el poble's mou albarot y gatzara. Uns maleeixen el Govern, altres diuen pestes dels falsificadors... Y'l pobre que no té sinó un duro... *sevillano*, no pot comprar pa, ni carn, ni vi, ni verdures, ni tabaco. Ha explotat la guerra ferotxe als duros... *sevillanos*.

III.

L'Alcalde, *el senyor Alcalde*, marxa ab l'alforja plena de duros y fá via, tot inflat, cap á Lleyda. Al Banch els hi canviarán, y al poble renaixerá la calma.

Peró... però al passar per la *Llau-fosca*, han sortit quatre homes enmascarats, que, ganivet y pistola á les mans, li diuen les fatidiques paraules: «Diners ó la vida»...

Entre tant, al poble, els capitalistes... *sevillanos*, esperen ab deliri la tornada del batlle, com el pobre aucellet espera la becada...

IV.

Es diumenge, al sortir de Missa:

—¡No us el cregueu pas que'ls lladres li sortissen!

—¡Es un pillo!

—¡Es un farsant!

—¡Ab els nostres diners s'ha volgut fer rich!

—¡Ja no'ns en teniem de fiar!...

Y al café, y á les tabernes, y á la colecta, á tot arreu hi ha crits, malediccions, amenaces al senyor Alcalde. Tothom creu que lo dels lladres és un qüento... Els duros... *sevillanos* s'han fos á les mans del batlle *constitucional*...

Y el batlle's defensa, y prova ab testimonis formals, que *fulano* li ha dit lladre, que *zutano* l'ha acusat d'estafa, que *mengano* li ha dit farsant!.. Y al cap de poch, quatre ó cinch vehins, *reixes endintre*, ploren la pèrdua dels *sevillanos*, la pèrdua de la pometa per la sed que guardaven á copia de privacions, y... el génit del Alcalde.

V.

A la taberna:

—Tu ray, Geroni! Qui'n tingués com tú, de duros!

—Jo, duros? No't burlis d'un pobre home.

—Dissimula, dissimula, noy. ¿De qui eren, donchs, els dotze duros que'm portá la teva dona pera que'ls hi cambiés á Lleyda?

—¡La meva dona?

—Donchs, la dona de qui...! Ja pots fer el dagés, ja!

—¿M'ho juras?

—Si home, si: dotze duros com dotze plats...

En Jeroni s'aixeca y fuig com un llamp. Arriba á casa, agafa la dona y... ¡Ah! Es á dir que tenies quartos amagats? ¿Es dir que tenies dotze duros? Té té, y té...

Pobre dona; ella que guardaba els dotze duros per si un dia en Geroni estés malalt... Ab dotze anys havia reunit dotze duros! Y ara, sense duros, y ab un *gipó* horrorós que li clavá el marit que fins les autoritats hagueren de intervenirhi...

VI.

A Casa la Vila:

—¿Quant li clavarém, de consums, al *Peret del Tato*?

—Deu pessetones.

—Deu pessetes, dius?

—Si, home: es pobre.

—Pobre... y va canviar trenta dos duros *sevillanos*?

—¡Ves qui ho hauria de dir: Posemhi, donchs: Consums: 40 pessetes...

—Y qui jemega ja ha rebut.

Y ara que vagi dient el ministre que'l cambi de *se...villanos* s'ha fet á tota Espanya ab tota tranquilitat.

Per tranquilitat la dels governos liberals.

Y per frescura.

AVELLOT DE LA CONCA

Moltes mercés

Ja estich bo, gracies á Deu!

Peró'ls lectors de LA BANDERA REGIONAL exclamarán: qué és aixó de «ja estich bo?»

Els ho explicaré ab poques paraules: Era el dia del Aplech de Manresa. Estavem tirant salves mentres arribaven els trens especials, plens de carlins. Ens havian encarregat que en el moment de la «Elevació» de la Santa Missa, ens posesim al Parch de la Seu y fessim salves. La tercera explotá abans d'hora rán de la meva cara y'm ferri greument.

Sols tenia al meu costat á un soci de nostra Joventut, però n'hi tenia d'altres Joventuts catalanes y entre ells crech n'hi havia dos del Centre de Sans; y tots, portats per la vera fraternitat que distingeix als carlins, corregueren á auxiliarme, portantme á la farmácia de la Plassa Major y de allí cap á casa. Cap d'ells me coneixia, ni jo á n'ells, però'm demostraren verdadera pena pel meu contratemps. Al poch rato de ser á casa, me visitá el distingit metje de Barcelona don Montserrat Vallet, quí'm prestá'ls seus auxilis ab tota amabilitat y interés.

Com que m'és impossible escriureli per ignorar la seva direcció, com ignoro els nòms dels demés carlins que m'auxiliaren, a tots ells els dono grans mercés desde les columnes de LA BANDERA REGIONAL, y les dono d'un modo especial al doctor Vallet qui tant se preocupá de ma desgracia.

Aixis demostrém els carlins la nostra fraternitat; no ab paraules, sinó ab obres.

Si, ja estich bo, ja estich curat, germans meus de Catalunya. Ja torno estar disposat á fer lo que convingui y necessari sia. Però Deu vulgui que no m'hagi d'entretenir fent salves d'aquesta mena; que quan n'hagi de fer, les pugui fer ab... un canó de tiro rápit y en celebració del triomf definitiu de nostra Causa santa.

FRANCISCO SABATÉS

(Del Requeté Carlista de Manresa).

Una veritat com un temple

No hi há animalet que'm fassi tanta gracia com és un gos petené. Y no pás perquè, al veure una persona inconeguda, s'arrenqui á abordarla de sech á sech, y rebént, en pago, un colp de roch ó una bastonada, lo qual el fa fugir com un llamp. No; no és aixó lo que'm fa més gracia. És el que, tant bon punt la persona deixa de perseguirlo ó amenassarlo, als dos minuts d'haver rebut la solemne tunda, torna d'un tros lluny—aixó sí—ab el seu nyech-nyech... nyech-nyech innocentó y tonto.

Donchs aquests gossets s'assemblen molt ab certs republicans d'estar per casa. Vegin lo que deyen ab motiu del Aplech de la Salut:

«Estamos aquí para impedirlo; y cuanto antes deseamos llegue el momento de probar al carlismo que en Catalunya no se ha extinguido aun el germen de libertad, que todavia quedan hombres dispuestos á abrir entre el carlismo y el Estado una muralla de carne humana.»

¡Oh, els valents! ¡Oh, els *farrucos* á tall de gos petené.

Végin, végin cóm les gastaven ja en temps de la guerra els *voluntarios de la libertad*. Y no hi posaré pas més pa que formatge, sinó que seré imparcial y retrataré exactament la veritat:

Se trobava el batalló de l'Huguet als voltants de Figueras. Els *voluntarios* de la llibertat ho varen saber, y volent fer un cop d'home, sortiren á trobarlos ab bandera y tot. L'Huguet, sabedor de que'ls altres havién sortit, aná també cap á ells y'ls vegé que baixaven refilant com uns oriols; vull dir ab aquests refilets: «ja se'n recordarán de nosaltres! no'n quedará cap de carlí! ¡me... *afuiwo* ab aixó! ¡me... *afuiwo* ab alló! ¡me... *afuiwo* ab aixó altre... Es que aquells valents se creyen als carlins á dues hores lluny.

Vetaquí que l'Huguet, dona l'ordre á un capitá que avenci ab la seva companyia y se'ls posi á tret; y que quan hi sigui, que fassi disparar una descarga... Pum. pum, pum! ¡Menoy, menoy quan aquella petuleya varen sentir aquella lley de vent que fan les bales! Cames ajudeume enllá, ensenyant el clatell y la esquena. ¡Cap á Figueres falta gent, corrent com unes guilles!

Sols un pobret, mitj mort de por, va ficarse en una bassa de moli y, ab aygua al coll, s'hi va estar tres ó quatre hores.

¿Qué'ls hi sembla de la valentia d'aquesta gent? ¿No son uns gossos peteners, que s'embruten á les calces encara no veuen una boina ó la punta d'una bayoneta?

¡Ay, nó'm feu riure! Perque sols inspiren ganes de riure aquests *valientes voluntarios de la libertad*... que's deixen la bandera entre el blat de moro del camp pera... poguer fugir més depressa quan els carlins els empaiten!

¡Oh! els valents de can pacatilla!

LLUÍS BOSCH

Girona, 12-9/908.

Als noyets carlins

A vosaltres, jovenets, que aneu ab els llibres sota'l bras, que ja sentiú bullir per vostres venes sanch carlina, endresso aquestes poques ratlles, filles dels meus entussiasmes.

Jo, com vosaltres jovenet, he meditat

moltes voltes les paraules que cada jorn me dirigien mos aymats pares. Quan, pel matí, anava á posar un bés en la má nuosa del meu pare, en la galta encara fresca y rosada de ma bona mare, com á compendi de tots els sentiments que naixen en mon cor, un y altre'm deyen:—Que'l Cel te guihi, fill meu; ayma á ton Deu, ayma á ta Patria, ayma á ton Rey: aquesta y sols aquesta ha de ser ta senyera, per la que has de lluytar.

Aquestes breus y misterioses paraules, dites ab tant amorós accent, se gravaren d'un modo imborrable al meu cor, mantenien sempre viu son éco en ma ànima.

Y jo, tendre noyet encara, expremia el cervell pera comprendre tot el significat de aquelles belles paraules; mes era tant jove, tenia tants poch's anys...!

Y com més creixia més ànsia sentia de capirles, més viu era'l meu desitj de saber tot alló que pogués satisfer el meu voler...

Y allavores aparegué LA BANDERA REGIONAL. Vaig llegirla constantment, vaig devorarla després ab febre y ara he assolit lo que pretenia: saber tot el significat de aquelles paraules dels meus pares.

Vetaquí peque'm deyen: *ayma á ton Deu*. Perque sabien que hi há homes que'l blasfemen, que'l mofen, que l'injurien y és necessari que nosaltres defensém ab fé y constancia y valor el seu Sant Nom. Y aixó ens diu també constantment LA BANDERA.

Vetaquí perque'm deyen *ayma á ta Patria*. Perque hi ha homes que la traeixen, la emprobreixen y deshonren: y és necessari que nosaltres lluitém pera tornarla rica, plena y gloriosa y creyent. Y aixó ens diu també constantment LA BANDERA REGIONAL.

Y vetaquí perque'm deyen: fill meu, *ayma á ton Rey*. Perque hi há homes que trepitjen el principi d'autoritat, que atropellen el dret y la rahó y la justicia... Y és necessari que hi hagi gent de bé que rendeixi culte á la Tradició, que respecti y defensi el dret, que lluiti per la justicia fins á morir, si fos necessesari. Y á aixó ens excita, ab frase vibranta y convenient «La Bandera Regional».

Y ara, jovenets amichs y estimats companys, me despedeixo de vosaltres, no sens abans recordarvos la obligació que tenim de esser soldats decidits de la Santa Causa. Som la generació de demá, que influirà en la sort ó en la desgracia de la Patria.

Del jovent d'avuy sortiran els homes que demá governarán, que ensenyarán, que educarán á la generació següenta. ¡Oydá fossin aquets els que professin nostres ideals y doctrines.

Ab tot, sigueu sempre bons creyents, aymeu á Deu, á la Patria y al Rey. Sigui aquesta la Senyera sagrada que us porti al combat y á la victoria, y sigui ella la que cobreixi, al fi, nostre cadaver.

Aixis ho espera el vostre company

ANDREUÉ.

dos los clericales son los seminaristas.» Vetaquí la confessió que acaba de fer un dels rotatius madrilenys en un article de dues columnes que dedica entre furiós y despitat á un dels números de «Ora et Labora», al qui anomena *Periódico sotanesco*. Se veu que li ha fet passar molt mal rato.

Sobre tot el treuhen de fogó les postals contra la mala premsa que edita la citada publicació. Y en veritat que té motiu, puig son oportunitissimes y han de fer molt bé en quant comensin á circular.

Els catòlics farán una obra de caritat excelent enviant al M. I. Sr. Rector del Seminari de Sevilla la limosna que puguin pera'l sosteniment d'aquesta nova Creuada dels temps presents, en la qual, segons confessió de un rotatiu, ens estém jugant la última carta.

L'aplechs

A «El Progreso» li ha agafat una *carlistofobia* que no'l deixa viure ab tranquillitat, relativa s'entén, perqué absoluta no la pot tenir qui té la consciencia tan bruta.

Y tan forta l'ha agafada, que fins «La Esquella» se'n adona y diu:

«Certament, son horrorosas las historias del temps de la guerra carlista que, pera entreteniment dels seus lectors, explica cada dia la *Gaceta del Celeste Imperio*.

Pero... y d'alló d'apostarse en temps de pau uns quants homes á la carretera d'Hostofranchs y, á favor de la obscuritat de la nit, disparar á sanch freda una pluja de tiros sobre uns ciutadans pacífichs que van á un *meeting* de propaganda, ¿qué me'n diu el sensible *Progreso*?»

Ja ho veuen: *aún hay classes*. Encara «La Esquella» no'ns considera capassos, á sanch freda, de cometre cap disbarat.

L'esquerra catalanista, segons els de la dreta: «L'esquerra és un «pot-bouille»; una barreja d'homes y d'idees. Hi há en ella, federals, possibilistes, nacionalistes, de tot: menestrals, obrers, però sobre tot està nodrida per la numerosa classe *horteril*. L'esquerra no sab hont va. L'esquerra podem dir qu'está en formació, no ha trobat encara un programa. Sa gestació és laboriosa; primer se decantava cap á un conservadurisme impolítich; ara, se decanta cap á un republicanisme anticlerical, marcadament antirreligiós, manifestament anticatalá.»

Y no diém més, perqué no acabariem. Però consti que posém aquí lo més dols de la catilinària.

DONCHS ara escoltin als de l'esquerra: «Composen la dreta vells catalanistes y antics caciquistes, republicans teorisans, integristes, volterians y catòlics ¿ahont és, doch's, la homogeneitat de la dreta? Aquesta no és un partit, sinó una classe, representada per dos homes d'una voluntat habilidosa. La dreta si deixés de aplicarhi la seva acció el senyor Prat de la Riba, se fondria com se va fondre'l partit liberal á la mort del seu home, en Sagasta. En la dreta no hi há esperit de creació forta, no hi batega un ideal, y de transigencies culpables ó silencis poruch's, anirà retrogradant fins á convertirse en un partit espanyol ab teléfon directe ab el ministre de la governació, conservant la bandera catalana com mirallet.»

LA passió, á uns y altres, els fa parlar. Els mouhen els personalismes.

Nosaltres, que no som de la parroquia, no'ls jutgém tan péssimament.

Ni els hi jutjarém quan escribim un article sobre les próximes eleccions en el que pensém estudiar les forces dels respectius partits solidaris.

*

L'agafada á Saragossa den Melich, el jove que s'ha declarat autor de la colocació de l'última bomba que esclatá á l'urinari de la Rambla de les Flors, ha dat nou relleu y interés á la causa terrorista.

Ara sembla que no van descaminades del t les autoritats en el seguici del fil d'aquesta misteriosa madeixa.

Deu vulgui que's fassi prompte llum.

*

«EL Poble Catalá» insisteix en que la prohibició als catòlics de la lectura d'aytal diari obehí principalment á una maniobra política.

No sé com hem de dirli *que no hay tales carneros*.

Nosaltres, que no som pas profetes, li havíem vaticinat el cop de báculo.

¡Si ho veyen fins les criatures!

Donchs qué pretenia «El Poble?»

Que impunement se'l deixés desbarrar d'aquella manera?

Es á dir, ell volia que no li diguessin res, que no'ns fiquessim en les coses seves, però éll ficaba cullerada en totes les coses catòliques y dels catòlics.

Ell ens donava lliçons de catolicisme á nosaltres.

Jo'm pensava que la lley del embut no era coneguda á la redacció de «El Poble».

*

L'Alvarez ha decidit ficarse de potes á la monarquía actual.

Ey, no de franch, ni per amor, ni per convenciment.

Será á cambi d'una cartera ó de la Presidencia del Congrés.

D'aixó en dich homes, es á dir: d'aixó en dich republicans.

A la... *espanyola*.

*

TENÍM nou ministre d'Hisenda: en Gonzalez Besada.

Diu qu'Espanya prosperará fortament.

Y diu que ho farà tant bé

A lo menys el diari ho porta.

Jo m'acontento ab que no fassi disbarats.

Y'ls espanyols se darán per satisfets.

*

LA organizació del «Aplech» de Canet de Mar segueix rápidamente y respón ab entusiasme la comarca.

Está ja demanat el tren especial, que arribará á Canet, de Barcelona, a les nou en punt del matí.

La setmana entrant publicarem l'allocució y el programa.

Hi anirá la Banda de Cornetes de Sans, el chor del mateix Círcol y el del Patronat de Santa Madrona.

Definitivament tindrà lloch el día 11, según diumenge d'Octubre.

¡Animarse, carlins!

*

EN la Segona Assamblea de la Bona Premsa que tindrà lloch á Saragossa, representarà á LA BANDERA REGIONAL el nostre estimat company y President de la Agrupació Escolar Tradicionalista don Manel Puigrefagut.

*

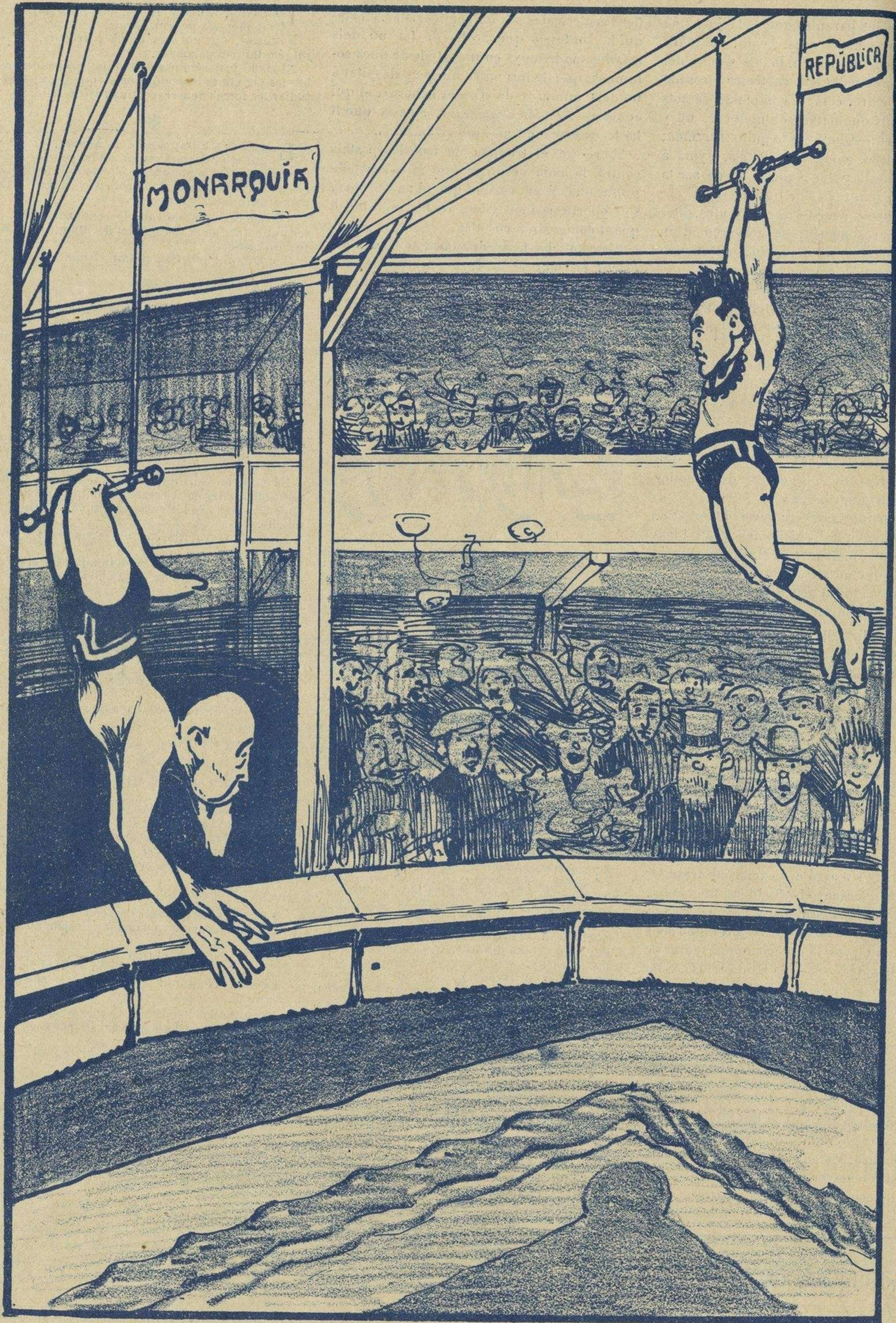
EN Lerroux, á bordo del vapor anglés «Marmora» se dirigeix cap á Ceuta ¡ay! vull dir cap á l'Argentina.

Bon viatge.

Y que no torni.

«Desahogos» de un rotatiu

«Nuestros enemigos más grandes entre to-

CIRCO POLITICH - ESPANYOL

L'Alvarez, en el trapecí,
diu que vol fé un salt mortal...

Pro en Moret el pendrá en brassos
perque el pobre no's fes mal.